

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1172/2015
19.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Г., због продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Г., адвоката Ж.Л., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду ТОИ број 2/13 од 20.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1789/14 од 07.10.2015. године, у седници већа одржаној 19.01.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Г., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду ТОИ број 2/13 од 20.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1789/14 од 07.10.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, ТОИ број 2/13 од 20.05.2014. године, ставом I, усвојен је захтев Окружног јавног тужиоца у Приштини ОИК број 1/09 од 16.12.2009. године прецизиран захтевом Вишег јавног тужиоца у Косовској Митровици ОИК број 1/10 од 14.12.2010. године и преузет на заступање од стране Вишег јавног тужиоца у Београду ОИК број 2/14 од 22.01.2014. године за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, те је одређено трајно одузимање имовине проистекле из продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 1. и 2. у вези члана 61. КЗ и кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ која је извршио окривљени – власник З.Г., а због којих кривичних дела је оглашен кривим правноснажном пресудом Окружног суда у Приштини К 4/04 од 18.04.2008. године, преиначеном пресудом Врховног суда Србије Кж1 2585/08 од 17.12.2008. године, те је од окривљеног – власника З.Г. ЈМБГ ... трајно одузета имовина:

- стан у Б., улица ..., Општина Ч., стан број 5, површине 90 м2, изграђен на кп.број 12981/1, уписан у ЗКУЛ број 1943 КО Б. VI и право коришћења на земљишту на

коме се налази предметни стан, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде са припадајућим подрумским просторијама,
- стан у Б., улица ..., Општина Ч., стан број 6, површине 24 м², који је изграђен на кп.број 12981/1, уписан у ЗКУЛ број 1943 КО Б. VI, као и право коришћења на земљишту на коме се налази зграда у којој се налази предметни стан и на земљишту које служи за редовну употребу зграде и
- стан у Б., ... Општина Ч., стан број 7, површине 26 м², који је изграђен на кп.број 12981/1, уписан у ЗКУЛ број 1943 КО Б. VI и право коришћења на земљишту на коме се налази зграда у којој се налази предметни стан, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде.

Истим решењем од трећих лица и то: власника А.Г. ЈМБГ ... трајно је одузета имовина:

- стан број 2, у Б., улица ..., Општина Ч., површине 39 м², изграђен на кп.број 12981/1, уписан у ЗКУЛ број 1943 КО Б. VI и право коришћења на земљишту на коме се налази зграда у којој се налази предметни стан, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде са припадајућим подрумским просторијама,
- право својине са уделом од $\frac{1}{4}$ на грађевинско пословном објекту у Б., улица ..., други спрат, укупне површине 298 м², изграђене на кп.број 2777 уписан у ЗКУЛ 872 КО Б.;

од трећег лица-власника К.Г. ЈМБГ ... трајно је одузета имовина:

- право својине са уделом од $\frac{1}{4}$ на грађевинскопословном објекту у Б., улица ..., други спрат, чије је укупна површина 294 м², изграђен на кп.број 2777 уписан у ЗК улошку 872 КО Б.;

од трећег лица-власника Ј.Г. ЈМБГ ... трајно је одузета имовина:

- право својине са уделом од $\frac{1}{4}$ на грађевинскопословном објекту у Б., улица ..., други спрат, чије је укупна површина 294 м², изграђен на кп.број 2777 уписан у ЗК улошку 872 КО Б.;

од трећег лица-власника Р.Г. ЈМБГ ... трајно је одузета имовина:

- право својине са уделом од $\frac{1}{4}$ на грађевинскопословном објекту у Б., улица ..., други спрат, чије је укупна површина 294 м², изграђен на кп.број 2777 уписан у ЗК улошку 872 КО Б. Одлука којом је усвојен захтев за трајно одузимање имовине извршиће се по одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, а управљање трајно одузетом имовином поверено је Дирекцији за управљање одузетом имовином у саставу Министарства правде Републике Србије.

Истим решењем, ставом II, одбијен је као неоснован захтев за трајно одузимање имовине ОЈТ у Приштини ОИК број 1/09 од 16.12.2009. године који је прецизиран захтевом ВЈТ у Косовској Митровици ОИК број 1/10 од 14.12.2010. године и то да се од окривљеног З.Г. трајно одузме:

- стан у Б., улица ..., стан број 3, површине 47 м² са гаражом површине 16 м², изграђене на кп.број 19281/2 и 12980/39, које право коришћења на земљишту на коме се налази зграда у коме се налази предметни стан и гаража, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде,
- кућа у месту Д.В., Општина Б., Република Ц.Г., КО П., површина 54 м² са двориштем, површине 164 м², укупне површине од 218 м²,
- кућа у П.Б., Општина К., површине 88,16 м² и помоћни објекат површине 47,84 м² и плац површине 0,05,30 ха, све изграђено на кп.број 61/1 КО П., те је одбијен

као неоснован захтев за трајно одузимање имовине од трећег лица – власника А.Г.:

- стан у Б., улица ..., стан број 4, Општина Ч., површине 39 м² изграђен на кп.број 12981/1 уписан у ЗК улошку број 1943 КО Б. VI, као и право коришћења на земљишту на коме се налази зграда у којој се налази предметни стан, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде са припадајућим подрумским просторијама.

Истим решењем, ставом III, обавезан је окривљени З.Г., као и трећа лица – власници А.Г., Ј.Г., Р.Г. и К.Г. да Дирекцији за управљање одузетом имовином у саставу Министарства правде Републике Србије солидарно накнаде трошкове управљања одузетом имовином, до правноснажности овог решења.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1789/14 од 07.10.2015. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног З.Г. и пуномоћника трећих лица А.Г., К.Г., Ј.Г. и Р.Г., адвоката Н.З., Ж.Л. и М.З., изјављене против решења Вишег суда у Београду ТОИ број 2/13 од 20.05.2014. године.

Против наведених правноснажних решења Вишег суда у Београду ТОИ број 2/13 од 20.05.2014. године, у односу на став I и III и решења Апелационог суда у Београду Кж2 1789/14 од 07.10.2015. године, на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног З.Г. и пуномоћник трећих лица А.Г., К.Г., Ј.Г. и Р.Г., адвокат Ж.Л., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а, у вези одредаба: члана 28. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ број 97/2008) члана 44. став 2; члана 1; члана 3. став 1. тачка 2; члана 17. и члана 82. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ број 32/2013) те члана 438. став 1. тачка 8) и члана 16. став 2, став 4, став 5. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине предметна решења, у побијаним деловима, те предмет врати на поновни поступак или да иста преиначи, у побијаним деловима, тако што ће усвојити изнете разлоге подносилаца захтева.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног З.Г., налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Поднети захтев за заштиту законитости није основан.

Предметним захтевом за заштиту законитости се указује на неправилност и незаконитост побијаних решења наводима да, у ставу I првостепеног решења, нигде није наведена вредност имовине која се одузима, те, у ставу III првостепеног решења, није наведено колико износе трошкови управљања одузетом имовином, на чију солидарну накнаду су обавезани сви подносиоци овог

захтева (окривљени и трећа лица), што је све противно одредби члана 44. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, па је у ширем смислу речи тако примењен закон који се не може применити и од окривљеног - власника трајно одузета наведена имовина (чл. 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 44. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела).

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Наиме, предметне некретнине – станови и пословна просторија, описане у ставу I првостепеног решења, чије трајно одузимање је одређено решењем, су детаљно описане навођењем њихове адресе тј. места, улице и кућног броја где се налазе; њихове површине изражене у метрима квадратним; катастарске општине, броја катастарске парцеле на којој су саграђени и броја земљишнокњижног улошка у коме су уписане у евиденцију непокретности. Овакво означавање предметних некретнина свакако представља тачну индивидуализацију имовине која се одузима од власника – окривљеног и трећих лица, односно прецизно и јасно опредељење предмета одлучивања у побијаном решењу, имајући у виду обавезу суда прописану у члану 44. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, да у решењу наведе податке о имовини која се одузима.

У кривичном поступку спроведеном по одредбама Законика о кривичном поступку, везано за кривична дела за која је окривљени З.Г. правноснажно оглашен кривим утврђен је износ прибављене противправне имовинске користи с обзиром на то да је висина противправно прибављене имовинске користи једно од квалификаторних обележја истих кривичних дела, док је у предметном посебном поступку, у односу на који је и поднет захтев за заштиту законитости, трајно одузета имовина проистекла из кривичних дела за коју суд не утврђује вредност, јер по одредбама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, суд нема такву обавезу.

Наиме, чланом 44. став 2. поменутог закона је прописана обавеза суда да у решењу определи вредност коју одузима од власника, ако је располагао имовином проистеклом из кривичног дела у циљу осујећења њеног одузимања. Дакле, од власника се одузима вредност - имовина остварена у замену за оригинално прибављену имовину криминалног порекла, јер је власник са циљем скривања такве имовине ову отуђио. Како у конкретном случају до тога није дошло, то је суд правилно истакао у побијаном решењу податке о имовини и определио тачно шта се од окривљеног З.Г. има одузети (став I првостепеног решења).

Захтевом за заштиту законитости бранилац је истакао и повреду прописану чланом 438. став 1. тачка 8) ЗКП, јер није одлучено о одузимању покретне имовине, па тако није решен предмет захтева јавног тужиоца у целости.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе захтева оцењује као неосноване, а описана повреда из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП већ је истицана у поступку по редовном правном леку па Врховни касациони суд прихвата разлоге на страни 7 другостепеног решења и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Поред датих разлога Врховни касациони суд напомиње, имајући у виду списе предмета, да је јавни тужилац прецизираним захтевом за трајно одузимање

имовине проистекле из кривичног дела (поднеском од 14.12.2010. године) тражио да се од окривљеног - власника, односно трећих лица, одузме непокретна имовина која је и предмет побијаних правноснажних решења, а све што није предмет трајног одузимања вратиће се власницима. Наиме, суд ће сходном применом одговарајућих одредаба ЗКП (члан 151. ЗКП и др) поступити као са привремено одузетим предметима у кривичном поступку, када не постоје разлози за њихово трајно одузимање.

Такође, поднетим захтевом се указује да првостепени и другостепени суд нису правилно ценили благовременост захтева Окружног јавног тужиоца у Приштини, Вишег јавног тужиоца у Косовској Митровици и Вишег јавног тужиоца у Београду за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела окривљеног З.Г., чиме је повређена одредба члана 28. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, број 97/2008), али је другостепени суд у разлозима на страни шестој решења одговорио јасним и довољним разлозима на истакнуте наводе жалбе браниоца окривљеног, па Врховни касациони суд на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновани су и наводи у захтеву, којима се указује на неправилну и незакониту одлуку суда, у ставу III првостепеног решења, са образложењем да није наведен износ трошкова управљања одузетом имовином.

Врховни касациони суд налази да је одлука, у побијаном делу, којом су окривљени З.Г. и трећа лица - власници имовине А.Г. и др. обавезани да „солидарно накнаде трошкове управљања одузетом имовином настале до правноснажности овог решења“, правилна и законита, с обзиром на то да је суд сходном применом одредбе члана 264. став 3. ЗКП, одлучио ко сноси трошкове управљања одузетом имовином.

Како недостају подаци о висини трошкова управљања одузетом имовином суд ће о истима одлучити посебним решењем, након што ти подаци буду прибављени, сходном применом одредаба члана 261. до члана 268. ЗКП - које регулишу трошкове поступка, у вези са чланом 4. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Наводи захтева браниоца окривљеног З.Г. који се тичу повреде одредаба члана 16. став 2, члана 4. и 5. ЗКП, као и члана 1, члана 3. став 1. и члана 17. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, Врховни касациони суд није разматрао јер се тичу оцене доказа и утврђених чињеница у побијаним решењима, као и примедба браниоца на дате разлоге за одлуку суда, а што нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости, прописани чланом 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.